

tror dem udelukkende, eftersom de optræde ærefuldt eller ikke. Der er mange Officerer, som ere optraadte overordentlig ærefuldt, men jeg vil have Lov til at sige, at Officerernes Deltagelse i Forhandlingen om Militærsagen have mange Officerer ikke overmaade megen Ære af. En stor Del af Officerstanden deltog i en Agitation, hvis Formaal var at ophidse Stemningen her i Landet, ved overdrevne Udtalelser bidrage til at fremkalde Ængstelse og Panik. Der har sjældent været en saadan Tilstand af Utryghed, Uro og Panik her i Landet som i det Aar, der gik forud for Militærforliget, fordi Officererne truede, fordi de stillede for Øjnene af den almindelige Befolkning dette, at Danmark var sin Undergang nær, hvis ikke visse Foranstaltninger gennemførtes. Efter at de saaledes havde været med til at skabe Panik, en overdreven Ængstelse, lod de ganske roligt de som nødvendige omtalte Foranstaltninger falde. Ja, de lod dem ikke blot falde, for i og for sig var det ikke dem, der afgjorde Sagen, men de tjente til og lod sig bruge som Skærmbrædt for de Politikere, der vilde lade disse Foranstaltninger falde. Det forekommer mig, at der ikke har været saa overmaade megen Ære derved.

Dette maa forklare, at der fremsættes en eller anden haard Dom over Officerstanden, men dette berettiger selvfølgelig ikke det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds til at fremdrage en Udtalelse som den, han har citeret for nylig, og hæfte den paa et politisk Parti. De Udtalelser, han fremdrog af „Hobro Avis“, ere ikke Udtryk for en politisk Anskuelse, det er ikke en Anskuelse, bag hvilken der staar et politisk Parti. Det er en Anskuelse af samme Art som den, Tolstoi og hans Meningsfæller gøre gældende overfor Krigsvæsenet: det er en individualistisk Opfattelse af hele Krigsvæsenet. Saa længe Hær og Flaade bestaa som Institutioner af den Art, vi have, eller som vi vilde ønske vi havde, vil det selvfølgelig aldrig kunne fremsættes som en politisk Udtalelse, at det er nedsettende at tjene disse Institutioner. Tværtimod, de Mænd, der træde ind i disse og gøre deres Pligt, have Krav paa akkurat samme Agtelse som enhver anden Borger, der gør sin Pligt. De nævnte Anskuelser — jeg har gerne villet sige det — ere Udtryk for en rent individualistisk Opfattelse af dette Forhold, svarende nogenlunde til Anskuelser, som ere komne frem i en Pjece af den unge Ingeniør Oluf Forchhammer, som taler om

de Samvittighedskonflikter, hvori et Meneske, der betragter Krig og Deltagelse deri som Mord, kan komme. Men det er ikke politiske Anskuelser.

Men naar nu en saadan Krigsretsdom og en saadan Overkrigsretsdom som den, her er afsagt, indeholde en blodig Fornærmelse imod en Del af dette Folk, som ved sidste Valg udgjorde omtrent Halvdelen deraf, og en ganske usædvanlig Haan imod en pligtopfyldende og højt anset Mand af Underofficersstanden, som slutter sig til denne Halvdel af Befolkningen, naar en saadan i enhver Henseende forargelig Dom kan afsiges, er der god Grund til at rejse Spørgsmaalet, om der ikke ved selve Lovgivningen er Fejl, og jeg kan derfor kun hilse med Glæde, at denne Forespørgsel er kommen frem, og det Svar, som den højtærede Forsvarsminister gav. Dette Svar har ogsaa fundet almindelig Tilslutning fra forskellige Sider. Jeg glæder mig over de Udtalelser, der i saa Henseende ere fremkomne fra det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen). Ogsaa de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), viste, at han nu vilde være med til Vedtagelse af i hvert Fald den ene Del af de Ændringer, som den højtærede Forsvarsminister bebudede, nemlig en Begrænsning af Krigsretternes Omraade, hvorved et saadant Spørgsmaal som dette overhovedet ikke kunde være kommet for en Krigsret. Derimod synes det, som om det ærede Medlem fra Ringkøbing var noget mere usikker med Hensyn til Højesterets Indsættelse som Appellinstans for Krigsretsager. Han mente, at Højesteret var overbebyrdet, og at han i sin Tid paa en Henvendelse havde faaet det Svar, at man ikke var særlig interesseret i, at Højesteret blev sidste Instans for Krigsretterne. Jeg ved ikke, om det ikke den Gang var paatænkt at faa Højesteret som anden Instans i disse Sager. Den højtærede nuværende Forsvarsminister har tænkt sig, at Højesteret først skulde indtræde som tredie Instans, hvilket vel vilde sige, at den kun blev paakaldt i overmaade faa Tilfælde, kun i Tilfælde, hvor der i en Overkrigsretsdom fandtes Momenter, som vare i den Grad stødende for den borgerlige Opfattelse af Retsbegrebet, at man vilde have den militære Opfattelse prøvet for Rigets højeste Ret; og jeg kan, i alt Fald saaledes som Sagen nu staar for mig, ikke se andet, end at det vilde være overmaade heldigt at samle alle de sidste Retsafgørelser paa eet Sted her i Landet, for at